

елементи, які забезпечать максимальну конкурентоспроможність вітчизняним банкам. Найефективнішою буде модель, за якої вдасться забезпечити ефективну діяльність на ринку корпоративних цінних паперів усіх потенційних учасників: універсальних, спеціалізованих банків, а також професійних небанківських інституцій, запровадивши дієву систему регулювання та нагляду, делегувавши частково ці функції саморегульним організаціям. У підсумку це надасть імпульс до динамічнішого та збалансованішого розвитку всіх елементів українського ринку корпоративних цінних паперів.

1. Фредерік С. Мишкін. економіка грошей банківської справи і фінансових ринків. – К.: КНЕУ, 2000. 2. Задохайло Д.В., Кібенко О.Р., Назарова Г.В. Корпоративне управління: Навч. посібник. – Х.: Еспада, 2003. – 688 с.

Х.Б. Джурик,

студент-бакалавр.

Науковий керівник – асист. В.М. Кащішин

ФІНАНСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ВИРОБНИЧО-ГОСПОДАРСЬКИХ СТРУКТУР ШЛЯХОМ ЗАСТОСУВАННЯ МЕХАНІЗМУ ЛІЗИНГУ

Успішна реалізація завдань інноваційної моделі структурної перебудови економіки значною мірою залежить від ефективної системи мобілізації інвестиційних ресурсів та управління ними.

Для забезпечення динамічного розвитку інноваційних процесів у виробничо-господарських структурах (ВГС) необхідне надійне фінансування.

Ефективним механізмом позабюджетного фінансування інноваційної діяльності є кредитування комерційними банками суб'єктів інноваційної діяльності.

Однією з проблем фінансування інноваційних процесів у ВГС є недостатність ресурсної бази вітчизняних комерційних банків. Низький рівень капіталізації банківської системи і недостатній обсяг банківських

ресурсів для середньо - й довгострокового кредитування інноваційно-інвестиційних проєктів стримує технічне переоснащення ВГС.

Останнім часом зросло значення непрямого банківського кредитування: набувають розвитку лізингові операції. З економічного погляду лізинг – це трансформація банківського кредиту у товарний наданням лізингодавцем лізингоодержувачу у формі оренди майна [2, с.117].

За даними Міжнародної фінансової корпорації у країнах, що є членами Організації економічного співробітництва і розвитку, 20–30 % капіталовкладень фінансується через механізм лізингу. Тоді як у країнах, що розвиваються, та країнах з перехідною економікою, в яких існує лізингова індустрія, на частку лізингу часто припадає від 3 до 15 %.

Отже, лізинг дає змогу ВГС здійснювати модернізацію і розширення виробництва, починати нові справи, не витрачаючи коштів для придбання техніки, оперативно замінювати застарілі зразки техніки на нові, ефективніші, відкриває їм доступ до високих технологій.

За кордоном у деяких провідних світових компаніях близько 80 %, а іноді й усі 100 % реалізованої продукції виробляється на орендованому обладнанні. У США, наприклад, 80 % фірм регулярно отримують на умовах лізингу ті чи інші види машин і обладнання. Однак необхідно підкреслити, що питання про суб'єктів лізингових відносин вирішується в багатьох країнах по-різному. Так, у Франції лізингові угоди можуть здійснювати банки і пов'язані з ними спеціалізовані фінансові організації. У Бельгії займатися лізингом можуть тільки організації, які отримали спеціальний дозвіл Міністерства економіки. В Італії лізингодавець повинен мати певний розмір капіталу, тоді як у Німеччині немає ніяких обмежень на створення і діяльність лізингових компаній, вони зазвичай діють як комерційні фірми, зареєстровані як товариства з обмеженою відповідальністю.

Згідно із законодавством України лізингодавцем може бути тільки юридична особа, а лізингоодержувачем – як фізична, так і юридична особа, яка набуває прав володіння та користування предметом лізингу від лізингодавця.

У світовій лізинговій практиці у 75–80 % випадків лізингові компанії контролюються банками чи являють собою їхні дочірні товариства, а в останніх випадках – великими промисловими компаніями-постачальниками.

Банки України повинні активніше використовувати досвід зарубіжних країн. Для зменшення кредитних ризиків банкам потрібно створювати спеціалізовані лізингові компанії, які б перебували у їхній власності, або кредитувати наявні, у яких спостерігається нестача коштів для організації лізингу устаткування.

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що розвиток лізингу в нашій країні повинен ґрунтуватися на таких принципах:

- 1) визнання потенційних можливостей і переваг лізингу для подальшого економічного розвитку країни;
- 2) створення сприятливих умов для розвитку лізингового бізнесу (податкове оточення, створення ринкової інфраструктури тощо);
- 3) всебічна державна підтримка особливо значущих для країни галузей економіки.

Для швидкого розвитку лізингового бізнесу доцільно розробити та здійснити систему організаційно-економічних заходів щодо стимулювання та державної підтримки лізингу в Україні. Лише у такому разі можливе швидке зростання такого дуже потрібного виду бізнесу, за допомогою якого досягається подвійна мета: розширюються ринки збуту продукції, реанімується діяльність виробників засобів виробництва, а господарські суб'єкти ринку, зокрема ВГС, отримують можливість розвивати свою виробничу базу.

1. Дмитренко М. *Ощадно-кредитна система у контексті формування в Україні власної інвестиційно-інноваційної політики* // Вісник НБУ. – № 1. 2006.
2. Рижинкова О.П. *Фінансово-кредитне забезпечення інноваційних процесів в економіці України* // Держава та регіони. – № 4. – 2005.